

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν ἑσπέραν τῆς παρελθούσης Κυριακή ἐτελέσθησαν ἐν μέσῳ τοῦ καλλιτέρου κόσμου ἀμφοτέρων φύλων οἱ γάμοι τῆς καλλίστης δεσποινίδος Φωτεινῆς κουμπουρδῆ μετὰ τοῦ ἀξιολόγου φίλου μας Ἰωάννου Τατπούλου. Εἰς τοὺς νεονύμφους εὐχόμεθα παραδεῖσον ἀγαθά

Ο οὐρανὸς μας ἔχει πλέον ἀρχᾶς, ἐν εἶναι δὲ σταθῆς οὐρανὸς τῶν ῥωμαντικῶν ποιητῶν αἱ τῆς καρδίας τῶν ἔραστῶν πέρσι δὲ χιόνιζε· ἵτο οὐρας ἀγριος· φέτος δὲ βρέχει· εἶναι οὐρανὸς ἀκάθαρτος καὶ ἡ πρὸς κακοφανισμὸν του μολοντοῦτο, κύριε οὐρανέ.

Δύτην ἡ μολυβδίτις τοῦ κυρίου Ἀΐνου κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν μᾶς ἀνοίγει τὸ σαλόνι τοῦ Πιωτος διὰ τοῦ Ἀσμοδαίου.

Τὸ φύλλον τῆς τελευταίας Κυακῆς! μόνον διὰ τὴν Προληφθεῖσαν Αὐτοκτονίαν ἔδιδούλον τὸν κύριον Σωτηρόπουλον. Ἀλλὰ καὶ δὲ Ἡρώς τι χθὲς καὶ δὲ Ἡρώς τῆς αὐτοῖς καὶ δὲ κ. Πύρλας καὶ δὲ Φυρά τὸν Τροφῶν, δὲ, δὲ ἀναδεικνύουν τὸν Ἀσμοδαῖτην Κασταλίαν τῇ; εὖ θυμίας.

Κάλλιστον διορίσμὸν τοῦ κ. εἰ τῶν Ἑξωτερικῶν ὑπουργοῦ σπεύδομεν νὰ ἀναγγείλωμε· Ο διακεκριμένος νέος καὶ περισπούδαστος φίλος μας κ. **Αλέξανδρος Σούτσος** διδάκτωρ διωρίσθη πρώτος γραμματεὺς τοῦ Ἐμπορικοῦ Γραφείου τῆς ἐν Κωνσταντινούπολει Β. Πρεσβείας.

Φιλοτιμούμεθα πάντοτε νὰ μὴ ἀναμιγνύωμεν τὰς συμπαθείας μας εἰς τὰ δημόσια· διὰ τοῦτο ἀσχέτως τῆς συνδεούσης ἡμᾶς φιλίας ἐπιδοκιμάζομεν θερμῶς τὴν εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον τοῦ κ. Α. Σούτσου, ὃς νέου κατέχοντος ἐν ἑαυτῷ καὶ τῇ ἀγωγῇ του ὅλα τὰ κεφάλαια τῆς εὐδοκιμήσεως.

Πάλιν δὲ Κουμουνδούρος ἡπλοποίησε θαυμάσια τὸ ὑπουργικὸν ζήτημα διὰ τῆς προχθεσινῆς βραχείας ἀγορεύσεως του. Κατέστρεψε τὰς δλίγας πρὸς τὸν κ. Δεληγιάννην παραπορήσεις του διὰ τοῦ· αὖν εἶναι ἔτοιμοι, δὲς ἔλθωσι!

Ἐλπίζομεν δὲ τὸ σπεύδων ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως θὰ ὀφεληθῇ ἐκ τῆς πρακτικῆς αὐτῆς τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ.

Μετὰ τῆς πολιτικῆς τοῦ κ. Μεσσηνέζη οὐδὲν μᾶς συνδέει· δρείλομεν οὐχ, ἵτον νὰ διολογήσωμεν δὲτη τελευταία πολιτικὴ ἀγόρευσί του ἵτο ἀρτία καὶ δυνατή, ἐκδηλώσασα ἀληθινὰ φρονήματα πολιτικοῦ ἀνδρὸς, ἀκολουθοῦντος μίαν ἰδέαν καὶ ἐν σύστημα. 'Αλλ' ἐν 'Ελλάδι τοιαύτη πολιτικὴ ἔνιατα σπανιώτατα θάλλει· δὲτόπος μᾶς εἶναι διὰ πολιτικὴν ἐμβολιασμένην, τὸ δένδρον τῆς δόποιας νὰ παράγῃ τὸ δλιγάτερον δέκα εἰδῶν καρπούς. 'Ο τελειότερος ἐμβολιαστής ἀχρι τοῦδε ἀπεδείχθη δὲ κ. 'Αλμπέρτος Κουμουνδούρος.

Ο φίλος ἡμῶν κ. Κουρτίδης, τοῦ δποίου αἱ μεταρράσεις τριῶν μυθιστοριῶν δὲς ἐπιφυλλίδων τοῦ Τηλεγράφου τόσον καλλιεπεῖς εἰς δλους μᾶς ἐφάνησαν, δὲι ἐνέγεται εἰς τὴν μετάφρασιν τῆς ἀπὸ χθὲς δημοσιευμένης *Μυθιστορίας Νεογύμφου*.

ΕΛΛΗΝΟ-ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ.

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΝΟΠΡΑΚΤΟΣ.

ΠΡΟ ΩΠΑ

Ι. Η Ελλάς. "Ηπειρ., Θεσσαλία, Κρήτη, Άλβαρλα, Έπρος, Χλος, Κάς κτλ.

ΙΙ. Τουρκία.

ΙΙΙ. Εύρωπη.

ΣΚΗΝΗ Α'.

"Η σκηνὴ παριστάνει αἴθοντας κεκοσμημένην μὲ εικόνας τῶν ἀνρῶν τοῦ 21.

Ελλάς. (Βίσερχομένη πάνοπλος κυττάζει δεξιὰ καὶ ἀριστερά.) Κανεῖς!... τόσι τὸ καλλίτερον... μόνη μου ἡμπορῶ νὰ σκεφθῶ ἀσφαλστερὸν περὶ τῆς καταστάσεώς

μου... καλὰ τὰ κατάφερα ως ἐδῶ!... (κάνει μία χειρονόμια παλιάτσου), κοντεύουν νὰ τὸ πιστεύσουν δλοι δὲ σπουδαίως προτίθεμαι νὰ κάμω πόλεμον!... (κάνει μία μπαύτα), δλοι! Συλλόδω μου!... τὸ νόστιμον εἶναι δὲτε καὶ δὲ Τουρκία ἀρχίζει νὰ τὰ χρειάζεται!... (χυττάζεται μόνη ἀπὸ κορυφῆς μέχρις δυνύχων), μωρ' ἔγω εἶμαι αὐτὸ τὸ λεοντάρι;... Δὲ! καὶ νὰ μὲ ξεσκεπάζανε!... (μετά τινα σκέψιν) μοῦ φαίνεται ὅμως δὲτε καὶ δὲ Τουρκία δὲν πάει πισσω... φοβάτ' δὲ Γιάννης τὸ θεριδ, καὶ τὸ θεριδ τὸ Γιάννη!... χί... χί... χί... χί... (γελάζει βλακωδῶς). 'Εξηντα χιλιάδες στρατό!... μωρὲ πῶς τοὺς ἐμάζεψα!.. μὰ καὶ πῶς θὰ τοὺς σκορπίσω!... δὲθες νὰ βάλῃ τὸ χέρι του!... (σημαίνει δὲδωδεκάτη μεσημβρινὴ ὥρα). "Δὲς λάδω δλίγω σοθαρὸν καὶ ἀρειμάνιον υφος... τώρα θὰ ἔλθουν αἱ ὑπόδουλοι θυγατέρες μου!... θὰ συσκεφθῶμεν (ἀκούονται μακρόθεν ἀτακτοί καὶ παταγώδεις κτύποι, ωσεὶ βηματίζοντων ἡμιόνων). Βίναι αὐταὶ! (ἰσταταὶ μὲ τραγικώτατον ὄφος καὶ ἀντικρυ τῆς θύρας).

ΣΚΗΝΗ Β'.

(Εἰσέρχονται η Κρήτη, η Ηπειρος, η Θεσσαλία, η Κύπρος, η Χλος, η Άλβαρλα, η Κάς κτλ.)

ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

‘Η κ. Κεχαγιᾶ διακρίνεται πάντοτε διὰ τὰς ἑσπερίδας της. Εἰς τὰ προσκλητήριά της μεταχειρίζεται τὴν τέχνην τοῦ κηπουροῦ διστις γυνωρίζει τόσον καλῶς νὰ συνθέτῃ τοὺς μενεζέδες καὶ τὸν ρέζεδα μὲ κάτι ἀνεμάνας τοῦ βουνοῦ καὶ μὲ κισσὸν τριγύρω. Ἐννοεῖται διτὶ οὕτε τὰ ρόδα λείπουν καὶ παρ’ αὐτὰ καμέλιαι. Μία τοιαύτη ἀνθοθέσμη ἥτο διόσμος τῆς κυρίας Κεχαγιᾶ.

Καὶ ἐπειδὴ εἰμεθα εἰς αὐτὴν τὴν παρομοίωσιν, ἀποφασίζομεν νὰ μείνωμεν, διότι τὶς καλλιτέραν διαμονὴν θὰ ζητήσωμεν; Ἀν κατελάμβανε τῆς ἀνθοθέσμης τὰ ἄνθη ἡ ὄρεξις νὰ χορεύσουν, μποροῦσαν νὰ τὸ κατορθώσουν ἀφοῦ τόσῳ στενὰ εἶναι συμπεπλεγμένα καὶ συνδεδεμένα ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ κηπουροῦ; Εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν θέσιν εὑρίσκοντο καὶ οἱ προσκεκλημένοι τῆς κ. Κεχαγιᾶ.

Οὐχ’ ἥσσον κάτι ἔγίνετο, ἀφοῦ τὸ κλειδοκύμβαλον ἔστελλεν εἰς τὰς αἰθούσας τὰ χορευτικά του κύματα καὶ ὑπῆρχον τόσοι ἀστέρες ἐκεῖ καλλονῆς καὶ τοαλέτας καὶ τόσοι ἀστρονόμοι οἵτινες εἶχον τὴν εὐκαιρίαν χωρὶς τηλεσκοπίου νὰ μελετήσουν τοὺς ἀστέρας αὐτούς. Ἐκείνη ἡ σέε μὲ τὴν ρόδοεσθῆτά της τὴν δοπιάν τρυφλῶς ἐνέμετο ἡ Ξανθή της κόμη ἔκλυτος ἐξ ἥδονῆς, διαβολίσκος ἐκεῖνος δ ὅλος πνεῦμα μὲ τὴν σμαραγδοκέντητον μαύρην τοαλέτα του· αἱ δύο Κιρκασιαναὶ τὴν καλλονὴν καὶ Ἑλληνίδες τὴν χάριν, μελαγχροιναὶ, βοώπιδες, μὲ τὰ οὐράνια κυανᾶ τῶν· καὶ μικρὰ ῥάδινη μὲ τοὺς κωδωνίσκους à la Poettillon. ἡ θερ-

μὴ ἔκείνη λευκὴ εἰς ἡ θὰ ἔδιδον τὸ μῆλον ἀν ημην Πάρις διότι διοιάζει μῆλον ἔκείνη ἡ Γαλλίς, ἡ κατάμαυρος μέχρι χειροκτίων, πλήντοῦ προσώπου της· δλαι αὐταὶ ἥσαν αἱ καλλίτεραι στροφαὶ τοῦ ἐπικολυρικοῦ ποιήματος διπερ ἀποτελεῖ πᾶσα συναντοροφή.

Τὸ πιάνο δὲν ἀκούοι τόσῳ καλὰ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αἴθουσαν, διτὶ ἡ κυρία Ελέγει εἰς τὴν κυρίαν Κεχαγιᾶ:

— “Ἄν εἰχαμεν φωγράφον νὰ ἐπανελάμβανε τὸ πιάνο θὰ μπορούσαμε νὰ χούσουμε.

Ἐκ τῶν δεσποινῶνταρά τὴν θύραν εὑρισκομένη τις ἔλεγεν εἰς τὸν κ. Καλλιγᾶ διτὶ κρύσνετο. Ἐκεῖ που τῆς θύρας ἦτο καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Τουρκίας.

‘Ο κ. Καλλιγᾶς: Κόνετε auprès de la Sublime Porte;

Βίς τὴν ἑσπερίδα στην ἔκαμε τὴν νέαν της εἴσοδον εἰς τὸν ἀθηναϊκὸν κόσμονωστὴ καλλονὴ ἀθηναϊκὴ, ἐπανευροῦσα—δὲν ξεύρομεν—μετὰ τοὺς γάμους της δλον τὸ φίλτρον τῆς νεότητός ε.

Τὸν κ. Κεχαγιᾶν πεστοίχουν οἱ δύο πολιτικοὶ πλανῆται, δι τρικούπης καὶ Κουμουνδούρος. Χωρὶς νὰ ἔχῃ τίποτε πατιδικὸν δι. κ. Καριᾶς μοῦ ἐφένη δις Δουκιανὸς, τὸν δποῖον ἔσυρον δύο γυναῖς, δι Βειστήμην καὶ δι Τέχνην. Προσέζατε εἰς τὴν ταξινόμην διὰ νὰ ἰδῆτε τὶς ἥν δι Βειστήμην καὶ τὶς δι Τέχνην.

Σκέουρος.

‘Ελλάς

Χαίρετε δοῦλαι θυγατέρες μου! Χαίρετε παρθέναι ἐσκλα-
βωμέναι! . . .

“Ολας δύμοι. (Ἀπαντώσιν διαφοροτρόπως καὶ θορυ-
βωδῶς εἰς τρόπον ὃστε δὲν ἀκούεται παρὰ ἔνα—Οὔ...Ού...
ού...)

‘Ελλάς

Βεβαίως γνωρίζετε τὸν σκοπὸν τῆς ἐνταῦθα συνελεύσεως
μας, εἶναι διδοῦς μὲ τὸν της Εύρωπης, ἀλλὰ μὲ πρακτικώ-
τερα ἀποτελέσματα....

Κρήτη

(Κατ’ ἴδιαν) Διάλε τὴ λέξι ποῦ ἐκατάλαβε!

“Ηπειρος Θεσσαλία (in duo)

(Πρὸς τὴν ‘Ελλάδα) “Δυταὶ λίγο παστιρικώτερα μίλα!..
λογιώτατο ἐνδῶ ντὲν ἔκει! . . . ἀποτελέσματα μυσοhé-
σματα, αὐτὰ μασκαραλίκια είναι! . . . πένες καλαμάρια οὐ-
λα κάτω ῥέουμε... μὲ ισπατέ μας τὰ πέργουμε!...

Χίος

Μιλῶν λέξιν, νὰ σᾶς χαρῷ, ἐν θὰ ?φήστενε καὶ μὲ νὰ σᾶς...

Λβανέα

Πρά . . . πρά . . . δρὲ δὲ νὰ μιλάῃ ἐδῶ μέσα, Σιώτη
τσιφούτη! . . . σκάσε δράλλαδα μάνα μας ψύχα ψύχα ν’
ἀκούσουμε! . . .

‘Απρός

Δίτσον ἔχετεν, νὰ φέτεν, τσαὶ νὰ μᾶς τρομάζεντεν!.

‘Ελλάς

‘Ἐν δλέγοις θὰ εἶπω πάντα. ‘Η Εύρωπη ἀνεγνώρισε
τὰ δικαιώματά μου· μιπέδωκε τὰς θυγατέρας μου· τὴν
Θεσσαλίαν, τὴν Ηπειροτὴν Κρήτην μου, τὴν . . .

Κώς

Τσαὶ τὴν Κῶν σας!

Λβανέα

Πρά . . . πρά . . . ποντικοκούραδο . . . νὰ σωπαί-
νης! . . .

‘Ελλάς

Τὴν Σάμον, τὴν Κίπρου καὶ δλον ἐν γένει τὸν διπέ-
τὸν Οθωμανὸν κύπτοτα ἀλληνισμόν. ‘Η Τουρκία ἀρνεῖται
νὰ μοι τὸν δώσῃ! πρέπει τὴν καταπολεμήσωμεν, η τὰ
η ἐπὶ τάρ! . . .

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΙΝΟΥΦΡΙΟΝ

—
B.

Καλύδια Κουδα 26 Ιανουαρίου 1881

Πολυαγαπημένε μου Κουμπάρ Κύρο Ορούφρε.

Χαῖρε!

Πάντοτες ἔλεγα πῶς εἰσαι λαμπτὸς ἀνθρωπος, ἄμα δῆμος μοῦ ὑποῦρθαν στὰ χέργια μου ή ἐφημερὲς ποῦ μοῦστειλες, πέταξα τὸ φέσι μου ὑψηλὰ καὶ εἶπα γέτω καὶ τοῦ κουμπάρου μου, χαριτωμένος ἀνθρωπος εἰν, χίλια χρόνια νὰ μοῦ ζήσῃ... .

Γειά του, ἀλήθεια, ποῦ τὸν ἔξε! λέω δηλαδὴ διὰ τὸν Νίκολιτς ποῦ σοῦ ἀρπάξε, κώς λέν' ή ἐφημερίδες, ἀπ' τὸ ὑπογένειο τὸν Τσερνάγγερτὸν ἔσκασε χάμω, καὶ τὸν ἀρχίνησε στής κλοτοίες! . . . οὐ ἂν δὲν ὥρισκόταν ὁ Βασιλίας τους νὰ τοὺς χωρίσῃ θίλε κακὰ ξεμπερδέματα . . . ἔτοι κ' ἔγω μιὰ μέρα καλογόφερα μὲ τὸν ὑπονωματάρχην γιὰ τὴν ἐπιστρατείαν σοῦ τὸν ἀρπάζω τὸ φίλο ἀπ' τὰ μαλλιά—γιατὶ αὐτὶ δὲν εἶχε ὑπογένειο—καὶ σοῦ τὸν ἔκαπλόνω φαρδύ-πὲν χάμω μὲ ἀλήθεια κλοτοίσας δὲν τοῦδωκα γιατὶ εὔχη καὶ κατάρα ἀπ' τὸν πατέρα μου κλοτοία σ' ἀνθροῦ νὰ μὴ δώσω, μόνο μὲ τὰ χέργια νὰ βαρῶ αὐτουνοῦ; νὰ σοῦ 'πῶ τὴν μαύρη τὸν ἀλήθεια τοῦδωκα καὶ κορσες κουτελιές . . . εὗτ' ἔγω δὲν ξέρω τὸ δλον πόσαν γιε, κατὰ πῶς μοῦ λέσι δῆμος διάρεδρος ποῦ μᾶς ἔχων θάφαγε ἀπάνω ἀπὸ 50 γροθίες, χώργια τὰ ἄλλα . . .

Σκοῦρα λοιπὸν, κουμπάρε μοτὰ ἔξωτερικά μας ἐδιάβασα σὲ μία ἐφημερίδα ὅτι σ' Κωνσταντινούπολι κοι πρέσβεις τῶν ἔξ μεγάλων δυνῶν ἔσχον μακρὰν συνέστησαν αἱ συνεζήτησαν τὴν ζήτημα. Περιωρίσθησαν δὲ εἰς ἀπλῆν ἀνταλλαγὴν νῦν ἔγω μὲ τὸ κουτό μου

τὸ κεφάλι λέω πῶς θὰ περιωρίσθησαρ εἰς ἀπλῆν ἀνταλλαγὴν τοιγάρων . . .

Τ' εἰν' αὐτὰ πάλι ποῦ κάνει ὁ ὑποῦργος τῆς Γαλλίας; Δὲν 'ντρέπεται 'λιγάκι ἀγιος ἀνθρωπος; ! ἀμ' δὲν φταίει αὐτὸς φταίν' αὐτοὶ, κουμπάρε μου, ποῦ σοῦ τὸν κάμαν 'Αγιο . . .

Σὲ παρακαλῶ πολὺ κάμε μου τὴν χάρην καὶ 'πές μου ἡ Ἀθηναϊκὴ λέσχη, ποῦ καθὼς εἰδα ἔχουν νὰ κάμουν μὲ αὐτὴ δλο καὶ ἐπίσημα προσώπατα, τί δουλειὰ κάνει; βέβαια γιὰ τὸ καλὸ τοῦ τόπου θὰ φροντίζῃ . . . νὰ μοῦ τοὺς χαιρετᾶς καὶ ἀπὸ μέρος μου. Εἰδα ὅτι εἰς τὰς 26 τοῦ μηνὸς ἦταν ἡ μνήμη τοῦ δούλου Ξενοφῶντος . . . πότε σὲ παρακαλῶ ὁ Ξενοφῶν ἄγιασε; 'ρώτησα τὸν παπᾶ-Σταμάτη μὲ κι' αὐτὸς μοῦ τὰ μπέρδεψε, κι' δταν τοῦ εἶπα πῶς ὁ Ξενοφῶν κυνήγησε τοὺς ἀρχαίους Τούρκους καὶ τοὺς 'πῆγε οὕτ' ἔγω δὲν ξέρω ἔως ποῦ, βοηθῶντας τὸν Κῦρο, ἀνοίξε τὸ στόμα του καὶ μὲ κύτταζε σὰν χάχας . . .

Μπράβο καὶ τοῦ Μεσηνέζη γιὰ τὴν ἐπερώτησι πούκαμε!

Όταν ἐδιάβασα ὅτι ὁ Δογοθέτης καὶ ὁ Λεονάρδος τρῶν καὶ πίνουν στὸ Μαυροβούνι χάρκα μὲ τὴν ἀλήθεια! αὐτοὶ θὰ ἦνται βέβαια μεγάλοι ἀνθρωποι, γεγά του ποῦ τοὺς ἐστείλε, ἀν φορούσαν δῆμος φουστανέλαις θὰ ἦταν καλλίτερα. διάβαζα γιὰ τὰ Μαυροβουνιώτικα γιαταγάνια κ' ἔλεγα χάθηκε καὶ μιὰ 'δική μας πάλλα;

Τί θὰ 'πῆ obstructionisme; καθὼς λέσι ή 'Εφημερίδες εἶναι πρᾶγμα ποῦ τὸ μεταχειρίσθηκε ἡ ἀντιπολίτευσις διὰ νὰ πνίξῃ τὸν ὑποῦργο τῶν Ναυτικῶν . . . 'Υπουργὸς τῶν Ναυτικῶν νὰ πνιγῇ καὶ μὲ τέτοια πράματα!! χίλια ἔβαλ' ὁ νοῦς μου, μὲ στὰ ὕστερα δὲν κατάλαβα τίποτε . . .

Στὴ Ζάκυνθο εἶδα πῶς μαζεύουν συνδροματικοὶ διὰ τὸν Ερυθρὸ Σταυρὸ κατὶ Κυρλαίς ποῦ τῆς λένε Κλαιλία, Λουκία, Γεωργία, Θηρεσία, Ιωάννα, Ανδριανὴ κτλ. νάχουν τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ . . . ἀλήθεια, 'Ελληνίδες εἶναι; δὲν τὸ πιστεύω' πάλι τί γυρεύει μαζό τους καὶ μιὰ 'Ασπασία!

Στεῖλε μου σὲ παρακαλῶ καὶ τὸ «Μὴ Χάνεσαι» γιατὲ

"Ολας οις

Τάν . . . πάν . . . σάν . . . κάν !! !

· ΕΛΛ ·

(Καταπίνει δλίγο σάλιο). 'Ι μὲν διὰ τοῦ συντεταγμένου στρατοῦ μου θὰ χωρίπροδς τὴν ἔνδον Τουρκίαν, σεῖς ἀφ' ἑτέρου, προσφίλετες μονψώσατε τὰς σημαίας τῶν ἐπαναστάσεων, καὶ κατασυντρέτε τὸν τύραννον! . . . (ἀπαγγέλλει ἐνθουσιωδῶς):

'Ἐκ δεξιῶν φλεγόμενοι θριλαλοῦν οἱ βράχοι
· Αριστερά, σεῖς ἔτοιμοι χῆτε Τουρκομάχοι
Νὰ ἀράψ' ή γῆ νὰ κατερού λόγγοι νὰ σεισθοῦν! .

Κρη

Οὐλοὶ τους θὰ σεστοῦνε! . . . Ο Θεὸς κ' ἡ Ψυχή μου! . . . (Πάντες ἀπέρχονται ἐν ἀλαζομῷ).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Η σκηνὴ παριστάνει τὴν υφαλὸν ἐπ αιθούσῃ πλούσια ἐπλούσια τάπητος θητένην σταυροπόδι καὶ ἀκέμπουσαν τέργη καπροῦ ἐπτὸν ἀγαρμένου τοιμού κίου της.).

Τουρκέα

Φαίνεται ὅτι εἶναι γεγραμμένον εἰς τὰ τευτέρια τοῦ 'Αλλὰχ νὰ τελειώσῃ ἐδῶ ή ζωή μου! (τραβάει μιὰ τοιμούκιά) . . . ν' ἀποσυντεθῇ ή αὐτοκρατορία μου! (τραβάει εἴλη μία) νὰ πέσῃ τὸ ἀδαμαντοκόλλητον σαρέκι μου (τραβάει τρίτη) καὶ ἐπὶ τέλους νὰ μὲ φαλλιδίσουν! . . . (τραβάει δύω δύναταῖς καὶ βγάζει δλο τὸν καπνὸ ἀπὸ τὴν μύτη) 'Αλλὰχ μπιρ ἀλλάχ! . . . (ἔγειρεται, τινάζει τὸν τοσουμέτη; καὶ ἴσταται σκεπτική) διό πόλεμος διαδέχεται τὸν πόλεμον, καὶ δὲ ἀκρωτηριασμὸς τὸν ἀκρωτηριασμόν! Μοῦ παίρνουν τὴν 'Ερζεγοβίνη καὶ τὴν Βοσνία! . . . (κάνει ἔνα βῆμα λοξῶς δεξιά) μοῦ παίρνουν τὴν Βουλγαρία καὶ τὴν 'Αρμενία! . . . (κάνει ἔνα ἄλλο βῆμα λοξῶς ἀριστερά) . . . Μοῦ παίρνουν τὴν Σερβία, τὸ Μαυροβούνι, τὴν . . . (ίσταται σύννους). Δὲν μένει πλέον νὰ μοῦ πάρουν παρὰ τὸ τοιμούκι, τὸ πιλάρι καὶ τὸ χαρέμι μου! . . . χά.. χά.. χά.. (γελάζει ἐν λυσσώδει θυμῷ) . . . μετά τινα σκέψιν) καρακαχπὲ Εύρωπη! . . . χά.. χά.. χά.. (γελάζει σπασμωδικῶς ὥστε ἐνθυμητεῖσά τι) Γκιασούρι κιοπέκι! . . . γαυγίζει τώρα κι' αὐτὸς. "Δ! θὰ τὸν πνίξω σὰν ψύλλο! . . . (σκέπτεται δλίγον) ἀλλὰ θὰ μπορέσω τάχα; 'Ογδοήντα χιλιάδες στρατό! . . . πλοία . . . τορπίλλαις! . . . Καὶ δῆμος πρέπει! . . . θά συνάξω δλο τὸ ἀσκέρι μου καὶ θὰ τὸ στείλω εἰς τὴν 'Αθήνα! . . . Χά.. χά.. χά.. (γελάζει σαρκαστικῶς). 'Αλλὰ θὰ ἔλθῃ τὸ

“εσα πῶς γράφεις δτι δ πρῶτος ἀνθρωπος ποῦ γεννήθηκε
ἡταν δ ἀφωρισμένος δ Καΐν, κακὴ ἀρχή! Ποιανοῦ, ἀλήθεια,
νὰ ἔμοιασε; ή μάνα του δ πατέρας του ἡσαν χρυσοὶ ἀν-
θρωποι: θᾶμοιασε, φαίνεται, τοῦ νουνοῦ του· ὥρτησα τὸν
παπᾶ-Σταμάτη ποῖς νάταν νονός του μὰ κι' αὐτὸ δὲν τώ-
ζερε. Μάθε σὲ παρακαλῶ τοῦ λόγου σου πούχεις τὰ μέσα
καὶ γράψε μου γιατί εἰμαι πολὺ περίεργος νὰ μάθω.

Μὲ χαρά μου είδα δτι εἰς τὴν ἐπιτροπὴν δ ὅποια θὰ σκε-
φθῇ περὶ τῆς «προόδου τῆς παρακμῆς ἐν τῇ ἐμπορικῇ ἡμένῳ
ναυτιλίᾳ» ἔβαλαν κι' ἄλλους δύο τὸν κ. Καρυστινάκην,
καὶ τὸν κ. Γρυπάρην—δ θεδς νὰ τοὺς αὖξησῃ διὰ τὴν σω-
τηρία τοῦ τόπου!!

Πολὺ χάρηκα ποῦ συμβιβάστηκε δημόθεσις τοῦ κ. Καλ-
λιγάδη μοῦπαν πῶς δ καπελούγαλτης ἔχει πιὸ πολλὰ πα-
ράσημα παρὰ δόντια... γεζά του!! Μοῦπαν καὶ πῶς
πάει, λέει, δῆλο καθάλα, κείνο δημώς ποῦ μούγραψες δημό-
γενεία σου δὲν τὸ πιστεύω... δηλαδὴ δτι καὶ τὸ ψηλό-
τερο ζῶ νὰ καθαλικέψῃ πάλι δ Κύρ Καλλιγάδης θὰ ἡγαί πιὸ
ψηλά... δημόγενες πῶς δὲν εἶναι οὕτε διὸ πήχαις!!
Διὰ τὸν Ἀγαθάγγελο θὰ σου γράψω στὸ ἄλλο μου
γράμμα.

Στεῖλέ μου σὲ παρακαλῶ κάνενα ποίημα καὶ καμπόσους
στίχους τοῦ Δγ. Βασιλείου γιατὶ πολὺ μαρέσουν κ' ἔχω
χρόνια νὰ διαβάσω. “Οταν ἦμουν δάσκαλος είχα ἔναν φίλο
τὸν περίφημο Ἀβραάμ. Ἡρωδιάδη ποῦ κάθε Ἀπόκρητος
ἀνέβαινε δένα κάρρο κ' ἔνγαζε στίχους ἀν καὶ δῆλο τὸ χρό-
νο ἡταν νεροκουβαλητῆς στὸν Περέα. Αὐτὸς ἡταν ποιητὴς
πρώτης!! νὰ ψάξω νάθρω τοὺς γάμους τοῦ Ἐπαμινώνδα
ποῦ τοὺς ἔνγαζε σὲ ἴδιαιτερο φυλλάδιο, νὰ διαβάσῃς καὶ
τότε θὰ δῆς τέ ἀξίζει. ‘Εγὼ τὰ θυμᾶμ’ ἀπ’ δέω...” Δ-
κουσε πῶς ἀρχίζει:

“Απ’ ἔρωτα δὲν ἔξευρα τόρα ἐμπλεξα δ καῦμένος
Καλὰ ξεμπερδέματα νὰ ἔχω δ μυστοχισμένος...”

ἀσκέρι μου αὐτό; καὶ πόσο εἶναι; καὶ πόσαις δημέραις εἰ-
ναι νηστικό; (πίπτει εἰς μελαγχολίαν). Νὰ πωλήσω τοὺς
ἀδάμαντάς μου; τὸ σεράρι μου; τὸν ἔαυτό μου;... χα...
χα... χα... (γελᾷ δημόπαράφων). (Γκιασύρ πεζεύενγκ!!!.
(Βέρεχεται βραδέως).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

[Η σκηνὴ περιστάνει τὰ δρια τὰ χωρίζοντα τὴν Ἑλλάδα
ἀπὸ τὴν Τουρκίαν. Η Ἑλλάς εἶναι ταμπουρωμένη ἐπὶ τῆς
μεθορίου γραμμῆς, ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρι τῆς ἄλλης ἀκρας
μὲ τὸν συντεταγμένον στρατόν της. Ἀτακτα στίφη ἐπὶ^o
κεφαλῆς ἔχοντα πλὴν τῶν τῆς παρελθούσης ἐπαναστάσεως,
καὶ τοὺς Κοκκοράβαν, Λασκαράκην, Φραντζῆν, Καραβίδαν,
Φδν-Κολοκοτρώνην καὶ λοιπούς, ἐπιβλέπουσι μερικὰ κοπά-
δια προβάτων, βόσκοντα ἐπὶ τοῦ ἔχθρικοῦ ἐδάφους.

“Η Τουρκία κατέχει ἀφ’ ἑτέρου τὴν ἄντικρην πλευρὰν τῆς
μεθορίου, ἔχουσα καὶ αὐτὴ ἐπικούρους ἀτακτα στίφη της,
Βασιλεύουσκους, Ζεϊμπέκους, Κιρκασίους καὶ ἄλλους.]

ἘΛΛΑΣ

(Μεγαλοφώνως πρὸς τὴν Τουρκίαν). Τόπον! Τόπον! νὰ
διέλθωμεν δπως καταλάβωμεν τὰ μέρη ἀτινα μᾶς ἀνήκουσι
δυνάμει αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως!... (Ξετυλίσσει ἔνα χάρ-

“Αφοῦ πλέον ἐμπλεξα δὲν ἔν τρόπος νὰ ξεμπλέξω
Καὶ διὰ συμφερώτερον πρέπει διὰ νὰ προβλέψω....”
ἔ! πρᾶμμα; ἔ!;

“Ρώτησε σὲ παρακαλῶ τὸν Κυρ-Ἀφεντούλην τὰ χαβαρώ-
νια κάνει νὰ τὰ σκοτώσω ποῦ μοῦ ἀφάνησαν τὰ σπαρτά;
Στεῖλέ μου καὶ κανένα βιβλίο νὰ τῶχω μαζύ μου σᾶν πη-
γάνω στὴ κυνῆγι μὲ τὸ βαφτιστικὸ σου ἀμα βλέπω κάνενα
πουλὶ νὰ κυττάζω πρῶτα τὴ διαγωγή του καὶ ὕστερα νὰ τὸ
τουφεκίζω...”

Μὴ ἔχοντας ἄλλο σὲ γλυκοκασπάζομαι.

Υ. Γ. “Η γουρούνά μου, μὲ συμπάθιο, γέννησε δεκατρία-
σταν μᾶς ἔρθης καμμιά μέρχ μὲ τοὺς φίλους σου θὰ βά-
λωμε κάνενα στὴ σοῦβλα... η κουμπάρα σου ἀργεῖ ἀκό-
μα... πρῶτα δ θεδς μοῦπε δὰ καὶ χαιρετίσματα...”

“Ο κουμπάρος σου **Παχούμιος**

ΑΛΙΑΝΩΡ.

Λίαν προτεχῶς ἀρχεται ὑπὸ τὸν τίτλον αὐτὸν δημό-
σιεσις πρωτοτύπου φανταστικοῦ μυθιστορήματος
καὶ δημος τῆς πραγματικῆς σχολῆς, ἔργον τοῦ παρα-
δοξωτέρου ἀθηναϊκοῦ καλάμου.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Δύο βλέπουν εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς τοῦ Ασμοδαίου
τὴν Προληφθεῖσαν αὐτοκεφαλὰ τοῦ κ. Σωτηροπούλου, τὸν
δοποῖον γονατιστὸ τὸν παρακαλοῦν νὰ μὴν αὐτοκτονήσῃ οἱ
ὑπουργοὶ καὶ κάποιος ἄλλος.

— “Τοὺς ὑπουργοὺς τοὺς διακρίνω” αὐτὸν τὸν βλάκα ποῦ
κάθεται μπροστά ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς δὲν μπορῶ νὰ κατα-
λάβω ποιὸς εἶναι.

την ἐν ὃ μὲ γράμματα μεγάλα ὡς ἐμπορικοῦ καταστήμα-
τος δεικνύει τὴν συνθήκην τοῦ Βερολίνου).

Τουρκέα

Μολὼν λάβε! (καὶ δεικνύει ἐν γιαταγάνιον μεγαλείτε-
ρον ἀπὸ τὸ οὐράνιο τόξο).

Χέος

‘Οχονοῦς κακόσυρτοι ἡντα πάθαμεν!...

Κρήτη

(Τύψουσα ἔνα σισανέ). Θωρῶ δὰ ἔνα τσαὶ θὰ τοῦ π
ξω!... (πρὸς τὴν Ἑλλάδα) ἡντα λές δημόπειται σου;

ἘΛΛΑΣ

‘Ακόμη ἀκόμη!... δὲν εἶναι καιρός!... θὰ ὑποχωρήῃ
εἰμαι βεβαία... (πρὸς τὴν Τουρκίαν). Τόπον, τόπον! ίν
δούματε τῆς εἰρήνης!...

Τουρκέα

‘Ασικτίρ!...

Ηπειρος-Θεσσαλία

(Ιο δυο). Ντροπὴ μπρὲ εἶναι!.. τὲ λόγια εἶναι αὐτὰ λές;
ντεψίζικα εἶναι!.. δίκαιο μας ζητάμε... κακὸ κανένα ντὲν
κάμαμε... ίσυντήκη ἐμεῖς ἔχουμε... ίσυντήκη εὐαγγέλιο
εἶναι, σύναψι εἶναι, ἀμαρτωλῶν σωτηρία εἶναι!..

ΑΛΗΘΕΙΑΙ.

“Η παραφροσύνη δὲν είναι τι έκτος ήμων· κατά τὸ μᾶλλον καὶ ἡσσον ὅλοι ἔχομεν δόσιν τινα· ἡ μόνη διαφορὰ συνιστάται εἰς τὴν ποσότητα.

Δὲν ὑπάρχει παράδειγμα δύο ἀνθρώπων οἵτινες εἰς δλα είναι εὐχαριστημένοι δι' αὐτοῦ τὸν ἄλλον. Κυρίως ἐκ συνηθείας, ὑπομονῆς, συμφέροντος ἢ φιλίας δὲν είναι ὑποφέρει τὸν ἄλλον.

— Τὸν δὲν ἔμπινέχει εἰς μίαν γυναικαν ἴδεας, σκέψεις ἢ πνεύμα είναι ως νὰ ἔμπιστεύησαι μάχαιραν εἰς χεῖρας μικροῦ παιδίου.

“Οταν ἀκούσητε διτι ἡ δεῖνα τριακονταπενταέτις ἢ καὶ τεσσαρακοντούτις, στείρα ἐπὶ δεκαετίαν, ἐτεκνοποίησε, μπορεῖτε νὰ στοιχηματίσητε διτι δράμα τι συνέβη ἐν τῇ νυμφικῇ παστάδι. Βίς τὰς λεπτομερείας μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχῃ πολλὴ ἀκρίβεια· διότι ἄλλοτε δῆλη ἡ δράσις δρείλεται εἰς τὸν μοιχόν· συνήθως δὲ σύζυγος ἐζήτησε νὰ ἔμποδίσῃ· ἐνίστητε δὲν ἐζήτησε ἢ νὰ ἔξασφαλισθῇ κατ' ἐπικειμένης παραφροσύνης.

Διὰ τὴν μητέρα τὸ παιδίον είναι κατὶ τι ἀδριστον, τὸ ὅποιον κάμνεις ὅτι θέλεις, τὸ φαγτάζεσαι ὅπως θέλεις, ἐν γένει τῆς φαίνεται μικροσκοπική τις ἐρσάρχωσις τοῦ ιδανικοῦ. Διὰ τοῦτο πρὸ τῶν δρθαλμῶν τῆς μητρός δὲ σύζυγος χάνει τρομερά, γίνεται ἀπλούστατα προμηθευτής τοῦ μικροῦ, εἰδός τις ἀρχιδιακόνου.

Κύπρος

Τσαλ νὲν κάμνεντεν τεὲ ζιροῦσιν; οἱ Τούρτσιν δὲν παραδίδουσιν . . . ἐμπρόστα μουλάρια τοὲ πίσω 'μεῖς! . . .

Ἐλλὰς

Μὴ ἀκόμη τέκνα μου! . . . μὴ πρὸς θεοῦ! Θὰ ἐνδώσῃ ἐπὶ τέλους . . .

Ἀλβανέα

Πρά...πρά...πρά δρὲ νὰ τὸ παίρνῃς μὲ τὸ πάλα στὸ κυνῆγι δρέ! . . .

Ἐλλὰς

(Πρὸς τὴν Τουρκίαν μὲ φωνὴν Αἴσαντος). Δὲν βλέπεις ποῖον ἐνθουσιασμὸν, ποίαν λαύρων ἐγκλείουσιν εἰς τὰ στήθη τῶν; Θὰ διατάξω ἐμπρός! . . .

Τουρκία

(Πρὸς τοὺς στρατιώτας της). Γεμῆσθε . . .

Ἐλλὰς

(Πρὸς τοὺς ἰδικούς της) Δεκαπεντάχρονον γεμῆσθεεε . . . ἄρμ! . . .

Ηπειρο-Θεσσαλία (in duo)

(πρὸς τὴν Ἑλλάδα). Τί είναι αὐτὰ μπρέ; δεκαπέντε χρόνια θὰ γιομίζουμε; 'ντροπὴ είναι! φονιάδες! . . . (καὶ μὲ φωνὴν μαινομένου) γιοῦργια μιὰ ἀπάνω τους! φωτζά ἀδέρφια! ! . . .

Νομίζω διτι βλέπω ἀνεστραμμένην τὴν ἔξουσίαν ἐν τῷ γάμῳ. 'Αφ' δτοι οἱ χαρακτῆρες πήρισαν νὰ μαλακώνουν, δὲν δὲν ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν δπως δρίσταται τὰς θλίψεις τῆς γυναικός· ὑποχωρεῖ ἀπὸ αἰσθημα οἰκτου. Επειδὴ δὲ καὶ αἱ ἔργασίαι ἐπλεόνασαν, δὲν δρίσταται τὰς θλίψεις νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὰς δχληρὰς θελήσεις τῆς γυναικός· ὑποχωρεῖ ἀπὸ αἰσθημα κόπου.

“Οσαι φυλαὶ τόσαι εἶδη ἔρωτος. Μίαν ημέραν ἥκουσα σοφὸν τινα φλεγματικὸν Γερμανὸν νὰ λέγῃ: «Δι ψυχαὶ είναι ἀδελφαὶ ἐκπεσοῦσαι τοῦ οὐρανοῦ, ἀναγνωριζόμεναι αἴρνιδίως καὶ ἀμέσως σπεύδουσαι νὰ μία πρὸς τὴν ἄλλην.» Εἰς αἷματώδης, ζωηρός, πνευματώδης Γάλλος τοῦ ἀπήντησε: «Βχετε δίκαιον, δὲ καθεὶς βρίσκεται καλαπόδι του.»

“Οσαι φυλαὶ τόσαι καὶ φαντασίαι· μελετήσατε ἐν ταῖς παροιμίαις τὸν δρισμὸν τοῦ εὐδαιμόνος:

Κατὰ τὸν Γάλλον: «Γεννήθηκε λουσαρισμένος». Απόδειξις διτι ἀποδίδει σημασίαν εἰς τὴν κόμμωσιν, τὴν φιλοκαλίαν, τὸν κόσμον καὶ τὰς ἥδονάς τοῦ κόσμου.

Ο "Αγγλος ἀπ'" ἐναντίας λέγει: «Γεννήθηκε μ' ἀσημένῳ κουτάλι σ' τὸ στόμα.» Οπερ σημαίνει διτι είναι θετικός, σαρκοβόρος, φαγαῖς, ἀγαπῶν νὰ χωνεύῃ καλὰ, νὰ ἔχῃ ἀνεσιν εἰς δλα του, ἐπιζητῶν τὴν ἔξωτερην ἀξιοπρέπειαν καὶ τὰ χρήματα.

Κατὰ δὲ τὸν Γερμανόν: «Γεννήθηκε σ' εὐτυχισμένῳ πετοῖσιν. — 'Δόριστος, αἰσθηματικός, χυδαῖος»· ἐν γένει ἰδεολόγος ἐμπορὸς λουκανικῶν.

Χωρικῶν παροιμία: ἐνας πατέρας τρέφει δώδεκα παιδιά· δώδεκα παιδιά δὲν μποροῦνε νὰ θρέψουνε ἐναν πατέρα.

(Ἐδῶ τὰ ἀτακτα στίφη ως νὰ ἔσαν αὐτὰ τὰ ἀδέλφια ἐπιπλέουσι κατὰ τῶν ποιμνίων ἀτινα ἀμέριμνα ἔβοσκον, σφάζουσι πολλὰ ἔξ αὐτῶν, καὶ αἴχμαλωτίζουσι ἄλλα . . . συγχρόνως τὰ ἀτακτα τῶν Τούρκων στίφη ἐφορμοῦσι κατὰ τῶν γυναικοπαίδων ἔξ ὅν σφάζουσι τινα).

Ἐλλὰς

Ἐπι! . . . Ι Ι σκοπόν !!

Τουρκία

Ἐπι! . . . σκοπόν ! ! ! . . .

Εύρωπη

Πανσατε πῦρ! ! ! . . . Εἰς τὰς τάξεις! ! . . .

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Ἐξέδω

Φαίνονται μακρόθεν τὰ Ἰωάννινα, ἡ Δάρισσα καὶ ὁ Βῶνος. Επι τῶν τειχῶν κυματίζουσιν ἐλληνικαὶ σημαῖαι: Ἡπειρῶται, Θεσσαλοί, Κρήτες, Ἀλβανοί, Κύπριοι κλπ. φέροντες ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν στεφάνους ἐκ δαφνῶν, φάλλουσιν . . . ὦ λιγερὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου. Συγχρόνως φαίνονται αἱ σκιαὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ 21 ἐν οἷς διακρίνονται ὁ Γερμανὸς καὶ ὁ Γρηγόριος κρατοῦντες εἰς τὰς χεῖρας ἀπὸ μίαν ἀγιαστούραν, ἐν φὶ ὁ 'Ρήγας ψάλλει μὲ τὴν λύραν του ὀλιγηνή Madame Angot.

Docke